

Р Е Ш Е Н И Е

№ 191

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 25 юни 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесети юни, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Цветков, като разгледа докладваното **от съдия Иванова к.н.а.х.д. №191 по описа на съда за 2012 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от **В.Д.Т.** срещу решение №222 от 26.03.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д. №9 по описа на съда за 2012 г., в частта с която е потвърдено наказателно постановление №34-0000258 от 07.11.2011 г. на Началник Областен отдел (ОО) на КД „ДАИ” – Перник. Обжалването касае въззивното решение, в частта с която е потвърдено наложеното на административно наказание „глоба” в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв. на основание чл. 94, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвП) за нарушение по чл. 62, ал. 1, изр. 1 от Наредба №33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България на МТ (Наредба №33). В останалата първоинстанционното решение не се обжалва.

Жалбоподателят твърди, че решението на районния съд е немотивирано и неправилно, поради нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че актовете, обективирали административнонаказателното производство са съставени в несъответствие с разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, тъй като не съдържат идентификационни данни за лицата, возели се в автобуса без карти за специализиран превоз. Съдържат се още оплаквания, че административнонаказващия орган не е представил доказателства в подкрепа на твърденията си, че водачът е осъществявал превоз на четирима пътника без карти за специализиран превоз. В жалбата се поддържа тезата, че картата за специализиран превоз не представлява „документ за платена превозна цена” по смисъла на чл. 94, ал. 2 от ЗАП, а удостоверява единствено правото на лицето да пътува, като същата не била еквивалент на платежен документ. Предвид тези си твърдения жалбоподателят пледира несъответна правна квалификация по отношение на приложимата санкционна правна норма, което от своя страна е опорочава производството по налагане на административно наказание и в тази му част. Касационният жалбоподател не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Цветков, дава заключение, че жалбата е неоснователна, предвид което първоинстанционното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд - Перник е възприел фактите по делото, въз основа на данните внесени чрез представените пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях от фактическа страна е установено, че на 27.07.2011 г. в 18:00 h, в с. Драгичево, община Перник В.Д.Т., като водач на автобус за специализиран превоз на пътници, е допуснал извършване на превоз на четирима пътника без карти за специализиран превоз, издадени по образец. Нарушението е установено при извършвана проверка от контролни органи на ДАИ, на водача е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установената фактическа обстановка и след проведеното съдебно следствие Районен съд - Перник е установил от правна страна, че актът и издаденото въз основа на него НП са съставени при спазване правилата на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, от компетентни органи и в необходимата форма, без допуснати процесуални нарушения в производството по налагане на административно наказание, които да са основание за отмяна на процесуално основание.

При разглеждане на спора в неговото същество, районния съд е приел вмененото на жалбоподателя нарушение по отношение процесното наказателно постановление в неговата т.2 – извършване на специализиран превоз на пътници без документ за платена превозна цена, за безспорно установено и доказано и съответно правно квалифицирано, като не е приел доводите на жалбоподателя по отношение картата за специализиран превоз и нейната неравнозначност на документ за платена превозна цена. По отношение размера на наложеното наказание, същото е прието за правилно и законосъобразно определено, в точно посочения от законодателя размер, тъй като в нормата не се съдържа възможност за определянето му съобразно определени смекчаващи или отегчаващи отговорността обстоятелства.

След извършената касационна проверка на посочените в жалбата пороци на решението, както и служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК Административен съд – Перник намира жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

За нарушение по чл. 62, ал.1 от Наредба №33, ЗАП съдържа специална санкционна правна норма и това е именно чл. 94, ал. 2 от ЗАП. Настоящият съд споделя тази позиция на първата съдебна инстанция. Твърдението на жалбоподателя, че картата за специализиран превоз не е документ за превозна цена е неправилно. В допълнение към мотивите на първоинстанционното решение следва да се отбележи че съдът смята картата *и за специализиран превоз*, за документ за платена превозна цена. Този извод се прави въз основа на законовите разпоредби и по пътя на тълкуването при следните мотиви:

Съгласно чл. 61, ал. 1 от ЗАП, специализиран превоз се извършва въз основа на сключен договор между лицензиран превозвач – физическо или юридическо лице и предприятие или учебно заведение;

Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗАП, специализирани автобусни превози се извършват от лицензирани превозвачи по договорени с клиента цени – от това следва, че превозът е платен, а картата удостоверява, както наличието на такава договорна клауза така е и удостоверение за правото на лицето да пътува;

Съгласно чл. 62, ал. 1 от Наредба №33 при специализираните превози всяко лице, трябва да има карта, издадена му от превозвача, удостоверяваща правото му да пътува.

Текстът на чл. 62, ал. 1 от Наредбата е максимално ясен и няма необходимост от разширително тълкуване. И съгласно правилото на чл. 94, ал. 2 от ЗАП задължение и на водача е да не допуска превоз на лица без такъв документ. Неслучайно ал. 1 на чл. 94 от ЗАП предвижда отделен случай на санкция – при неиздаване на такъв документ, което още по-ясно маркира задължението да не се допуска превоз без наличие на вече издадената карта при специализираните превози, която да е у лицето в момента на превоза.

Предвид гореизложеното, състав на нарушение, наказуемо по реда на чл. 94, ал. 2 ЗАП е налице както в случаите, когато лицензирания превозвач нареди извършване на специализиран превоз без карти, така и когато водачът на автомобил за специализиран превоз извърши такъв, като допусне лица, които не са снабдени с необходимите за това карти. Отделен е въпросът, че съгласно текста на чл. 63, ал. 2 от Наредба №33 превозвачът следва да води и отчет за броя на предоставените на клиентите карти, техните серия и номер за всеки договор. Няма данни по преписката такъв списък да е предоставен на административнонаказващия орган (все пак водачът е служител на лицензирания превозвач), нито пък да са предоставени карти за специализиран превоз, които да са такива по смисъла на чл. 62, ал. 1 от Наредба №33, съобразени с посочения образец и съдържащи необходимите данни. При тези изводи, въпреки твърденията на жалбоподателя, че пътниците в автобуса са притежавали карти, тезата си същия не е доказал нито в хода на производството по налагане на административно наказание, нито в производството пред районния съд, където не се е явил, нито е представил пред касационната инстанция. Ето защо решаващият състав приема, че тезата на административнонаказващия орган, представил пред съда доказателства за осъществено нарушение, не е оборена с факти от отсрещната страна, която без да носи тежестта на доказване не се е възползвала от свето право да се защити чрез доказателства, които ако са налице, могат да бъдат предоставени на съда само и единствено от наказаното лице.

При разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт районния съд не е допуснал нарушения по отношение атакуваната му част, които да съставляват основания за неговото касиране. Настоящият съдебен състав не констатира пороци на първоинстанционното решение и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да са основание за неговата отмяна или изменение.

Касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд - Перник в обжалваната му част, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК
Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №222 от 26.03.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д.№9 по описа на съда за 2012 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено наказателно постановление №34-0000258 от 07.11.2011 г. на Началник Областен отдел (ОО) на КД „ДАИ” – Перник.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: